

GÁBRIEL JÓZSEF • JÁTÉKOK (PANNÓ)

EGRI MÁRIA

GÁBRIEL JÓZSEFRŐL

Gábrriel József festőművész

1952-ben született a Zala megyei Söjtörön. 1980-ban szerzett diplomát a Magyar Képzőművészeti Főiskolán. Hamarosan a Művészeti Alap, majd a Fialat Képzőművészek Stúdiójának tagja lett. 1984-től a *Mérite Atristi-que Europeen - Europese Kunstverdienste* felvette tagjai sorába.

1982-től mutatkozik be önálló tárlatokon, tizenegy alkalommal magyar városokban, illetve Hamburgban, *Opo-leben* (lengyelországi, Antwerpenben állított ki).

Számos díjat nyert, ezek közül kiemelkedik a *Mouscron Ezüstérem*, és a *Chader-díj* {1982}, valamint a *Művészeti és Folklor Fanács díja* (1984), *Koksijde 6. Európai Művészeti Szalon grafikai aranyérme*, illetve a *VIF-pályázat grafikai II. díja* (1985), *Szőnyi István ösztöndíj* (1987) *Kulturális és Nívódíj* (1993), *Nagydíj a Dunántúli Fárlaton*.

Zalaegerszezen él és dolgozik.

Ünnepet kínált a zalaegerszegi hangversenyterem: ismét Gábrriel József képei között találkozhattunk. A tisztább, nemesebb öröm iránti vágy gyűjtötte össze a harmóniára szomjazókat.

Hiszen napjaink olyannyira telítve vannak erőszakkal, stresszel, feszültséggel, hogy robbanásrakész bombaként bolyongunk mindannyian környezetünkben. Hovatovább az emberiség egyik fele támad, a másik fele pedig fél. Nincs biztonság semmilyen téren, bizonytalan a jelen, a jövő, az állandóan változtatott múlttól nem is beszélve. Szinte állandósult rossz közérzetünket rendszeresen áradó friss anyaggal táplálják a médiák, a kikapcsolódásra szánt műsorok jelentős része is hangos, erőszakos. Holott az emberek legnagyobb része békére, nyugalomra vágyik. A teljes életre, amelyben az anyagiaknál talán fontosabb az erkölcs, a biztonság, a nemes érzelmek. Vajúdó társadalmunkban igen nehéz a túléléssel küzdő egyén bajaira általános megoldást találni. A művészet talán az egyetlen olyan terület, amely többfajta megközelítésben is értéket teremt, amely az alkotó és a befogadó számára egyaránt erős, pozitív érzelmi töltést eredményezhet. A képi megfogalmazás felhasználhatja a szépség, a rend, a teljesség, a kiegyensúlyozottság vizuális megjeleníthetőségét felébresztheti az ember elkérgesedett örömszerző képességeit, egymásban, a világ befogadásában, a kapcsolatokban rejlő pozitív érzelmeket. Mindazt, ami kívül áll a politikán, a merkantilista szemléleten, az erőszakon.

Gábrriel József egy a kiválasztottak közül. Az a művész, aki képes megállítani itt és most a jelenidőt. Képein új tereket, világokat nyit meg előttünk, ahol egyszerre érzékelhetjük a régmúlt korok s egy, talán elérhető jövő reményteli hangulatát. Gábrriel vásznain összefolynak, összeépülnek az idősíkok, magunk is utazóvá válunk a szemlélődés során.

A festmények a színes ceruzarajzokkal, tusrajzokkal együtt teljesítik ki mindazt, amit Gábrriel művészete érint. Kitűnő mesterségbeli felkészültségét igazolják színes rézkarcai, ecsetkezelése, rajzbéli kiválóságát pedig a félig megjelenő testrészletek, kezek, hajlócsovarodó torzók, arcok, szemek. Ugyanúgy koncentrálnak egy-egy állatfajra, madár szárnyra, mint ahogy egy régi malomkerékre, berozsdált szerkezetre, kalitkarácsra. Tárgyi részletei, kosztüm-kellékei hol felismerhetőek, hol elúsznak képein a festék foltokkal, egymásra kent festék rétegekkel együtt a képtér túloldalára, hogy ott újabb foltokkal - fényekkel, konkrét rész-elemekkel újabb csomópontban egyesüljenek. Mozgásban vannak Gábrriel képelemei igazolva a művész „befejezetlenség” elméletét, a festménynek mint az életnek magának is a folyamatos voltát, s ebben a pillanatnak, a kép-részletnek csak átmeneti jelentőségét.

Egyik ritka „megnyílt” pillanatában vallotta: „...nagyon nehezen tudok befejezni egy képet. Sokáig „kotlok” rajta, és tulajdonképpen ez az érdekes számomra; ezt a szakaszt szeretném kinyújtani... Mivel egy folyamat ez az egész - és az életünk is egy folyamat - az időben mindig elhagyunk valamit és valami felé megyünk... Mint ahogy az ember napjában, órájában is, a képről is úgy gondolom, hogy az élet része... látszani kell benne, ahogy az ember létezik... Minden kor emberei belebotlottak ugyanazokba a dolgokba. A sötét középkor sem volt sötét, s a reneszánsz sem volt reneszánsz, s ugyanúgy átvágták az emberek egymás torkát, kicsinyesek voltak vagy nagyok - de ahogy haladunk az időben, ahhoz hozzátartozik elég sok minden: a relikviák... Mikor az ember egy ilyen nagy lélegzetet vesz - és én nagy lélegzetet vettem, amikor nekiláttam a képeimnek - akkor nincs olyan, ami ne tartozna bele... Kevés vagyok én a világhoz, de hát Sisyphus is ezt csinálta...”

Nagyapám emlékezetére

Gábrriel szemérmes, nehezen szóra bírható. De ha megszólal, vagy ír; gyönyörűen fogalmaz. Akár rímes sorokkal, akár kristálytisztán fejtegetett bölcs gondolatokkal ajándékoz meg. Több ízben elgondolkoztam már azon, ha Gábrriel nem az ecsetet választja, nem lehetett volna-e a szónak is hasonló mestere?

Az évek során abban a szerencsében lehetett részem, hogy munkáit többször vállalhattam, bontogathattam. Többször írtam, beszéltem is mindarról, amit számomra Gábrriel világa jelent. Vagy legalábbis megpróbáltam a magam pőre szókincsével szavakra fordítani azt az erős érzelmi töltést, amely bennem Gábrriel képeihez asszociálódik. De olyan pontosan közelíteni saját szándékaihoz mint ahogy azt ő maga elmondja, úgy érzem sosem tudok.

Számomra ünnep az áhított találkozás Gábrriel József legújabb képeivel, amelyek mintegy korábbi műveinek folytatásaként vezetnek tovább, egyre mélyebbre és távolabbra a Gábrrieli-bolygó tereibe, különös színekkel és formákkal megjelenített, múltakból és jövő-képzetekből szőtt sajátos idejébe.

A napi kínlódások hálójából kiszakít Gábrriel József. Jó nézni a képeket, elmerülni mindabban amit elénk terít, bennünk megindít. Ha közel engedjük magunkhoz a képeket, a bennünk ébredő rezonancia is határok nélküli. Kinek-kinek a saját világát tágítja, a saját kérdéseire válaszol. Észrevétlenül alakít, mássá, jobbá, teljesebbé varázsol. Mint ahogy teszi azt minden műfajában az igazi művészet.

Elhangzott 1995. október 5-én a Zalaegerszegi Városi Hangverseny- és Kiállítóteremben.

Fagyöngy